

9º Schubertiada. Crònica lúdica i sense pretensions.

Les primeres Schubertiades van tenir lloc entre 1815 i 1824 a Viena, i més tard cap a l'actualitat de de 1976 també a Àustria.

Les nostres no són tant multitudinàries ni tant alpines, però fem el que podem i és que els bons costums no s'haurien de perdre mai. Ni les ganes de tocar!

Aquest és un intent d'explicar a la meua manera el que va passar, es va escoltar i sentir el passat dissabte 21 de setembre al Chaco.

Els músics i el públic van arribant. Retrobaments, salutacions i petonets. Tothom preguntant qui tocarà per anar descobrint el que ens trobaríem. Assajos de darrera hora i un grup que havia "perdut" al flautista i buscava substitut valent (o inconscient) disposat a tocar a vista. En fi, viure perillósament...

El Pol fa les presentacions de rigor i veig que serà una sessió llarga i intensa, amb repertori gens ortodox. Pinta bé!

Comença la música i finalment són dues hores de màgia, música feta amb moltes ganes (i segurament bastants hores d'estudi) i aplaudiments sincers i molt generosos. Realment s'ha aplaudit molt i ben fort, i m'ha semblat molt emocionat.

Avui hem gaudit de Haydn i Corelli, molt ben interpretat per músics habituals a les Schubertiades, aquells que no fallen mai (jo els anomeno "els infal·libles").

I el Toni, el nostre fagotista de capçalera que s'atreveix amb tot i que ens ha sorprès acompanyat de saxo i guitarra o piano amb un repertori contemporani i amb un convidat especial: un robot. No hi ha paraules, heu d'escoltar les gravacions.

I el que no podreu copsar amb les gravacions és el que ens va transmetre el Pol, tocant un Nocturn de Chopin de memòria i amb els llums tancats. Una delícia que arribava directe al cor sense passar pel cervell.

I no puc deixar d'esmentar els pianistes: l'Òscar i la Cristina que van interpretar (que no només tocar) a Blancafort i Sakamoto. Repertori refrescant i molt interessant.

I un corrent d'aire traïdor que fa volar partitures i arrenca somriures mentre flauta i guitarra ens fan emmudir amb Paganini.

En fi, ha estat una altra jornada amb gran èxit de crítica i públic.

Jo, personalment puc dir que vaig tornar a casa amb moltes ganes de tocar. I és que les Schubertiades provoquen això: ganes de tocar més i de preparar alguna cosa per la propera (ara m'ha traït el subconscient...).

I això és tot per avui. Confio que algú amb més aptituds literàries que les meves i ploma més esmolada s'anirà a fer la propera crònica. Si no es així, doncs suposo que hi tornaré, si m'ho permeteu.

Llarga vida a les Schubertiades!

I aquí us deixo el missatge d'un savi:

"Algo bueno de la música: cuando te golpea no sientes dolor."

Bob Marley, músico

Ana Garrido
29/9/2019